
[2020-11-RE](#)

Causa 2020-11-RE

(Casas Blanch c/ Bartumeu-Giménez Advocats)

Número de registre 63-2020. Recurs d'empara

Aute del 19 de maig del 2020

BOPA núm. 72, del 27 de maig del 2020

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 6 de febrer del 2020, per la representació processal del Sr. Francesc Xavier Casas Blanch, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 30 de maig del 2018, dictada per la Secció Civil 1 de la Batllia, i, contra la sentència del 16 de gener del 2020, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les sentències impugnades i que es retrotreguin les actuacions processals abans del pronunciament de la Sala Civil per tal que es resolgui respectant els drets del recurrent. Així mateix, demana la suspensió dels efectes de les resolucions impugnades mentre es tramita aquest recurs i fins que no recaigui resolució judicial ferma;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Atesa la situació excepcional derivada de l'emergència sanitària causada per la pandèmia de SARS-CoV-2 que va dur al començament del confinament, aquesta resolució es dicta en data d'avui, tot i que el seu examen estava previst per a la reunió del Ple fixada pel 16 de març del 2020, la qual va haver de ser anul·lada.

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 30 de maig del 2018, el Tribunal Unipersonal de la Secció Civil 1 de la Batllia va dictar una sentència mitjançant la qual condemnava el Sr. Francesc Xavier Casas Blanch a pagar 7.520,57 € i 553,29 €, corresponents als honoraris professionals prestats en el marc de dues causes, al bufet Bartumeu-Giménez Advocats, així com a pagar les costes judicials causades.

1.2. La representació processal del Sr. Francesc Xavier Casas Blanch va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 16 de gener del 2020, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què acordava desestimar aquest recurs i confirmar íntegrament la decisió de la primera instància.

1.3. El 6 de febrer del 2020, la representació processal del Sr. Francesc Xavier Casas Blanch va interposar un recurs d'empara contra la sentència de la Batllia i contra la sentència de la Sala Civil ressenyades en els punts anteriors, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació jurídica del recurrent

- La representació processal del Sr. Francesc Xavier Casas Blanch entén que la sentència de la Sala Civil del 16 de gener del 2020 incorre en error, incongruència i incoherència, perquè fa una distinció entre les costes, que les ha de pagar un tercer, i els honoraris professionals, que corresponen al client. I si bé la Sala Civil es fonamenta en el preàmbul de les normes orientadores d'aplicació del Col·legi d'Advocats d'Andorra, obvia la disposició general primera que determina que aquestes normes tenen el caràcter de mínims obligatoris entre el client i l'advocat, en cas d'absència de pacte exprés entre el client i l'advocat.

Per tant, en aquest cas, com que no hi ha un pacte exprés, aquesta part considera que aleshores s'han d'aplicar els mínims.

- Assenyala que es vulnera el dret a la jurisdicció i al procés degut pel fet d'obviar de forma "*descarada*" el paràgraf esmentat de les normes orientadores.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les sentències impugnades i que es retrotreguin les actuacions processals abans del pronunciament de la Sala Civil per tal que es resolgui respectant els drets del recurrent. Així mateix, demana la suspensió dels efectes de les resolucions impugnades mentre es tramita aquest recurs i fins que no recaigui resolució judicial ferma.

2.2. Argumentació de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia

- La Sala Civil exposa que la part recurrent incideix en una errada conceptual, ja que confon les costes amb els honoraris professionals. Les primeres les ha de pagar un tercer, mentre que els darrers corresponen al client.

- Declara que el reclamant no té raó ni en la forma (voler practicar prova en segona instància quan

ha estat en rebel·lia voluntària), ni en el fons, perquè confon la taxació de costes amb la minuta que li reclama el seu advocat.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd i no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. El recurrent fonamenta el seu recurs en la vulneració del dret a la jurisdicció, establert a l'article 10 de la Constitució. En concret, manifesta que s'han vulnerat els drets a la jurisdicció i al procés degut, perquè la sentència de la Sala Civil incorre en una errada, pel fet d'obviar l'aplicació de la disposició general primera del preàmbul, i perquè resulta incoherent i incongruent.

3.3. Pel que fa al cànon de constitucionalitat de la incongruència, la jurisprudència d'aquest Tribunal ha afirmat, des de les seves primeres resolucions, que les sentències incompletes no són conformes al dret a la jurisdicció de l'article 10 de la Constitució i que cal pronunciar-se sobre totes les pretensions introduïdes (veg. la sentència del 13 de març de 1997, recaiguda en la causa 96-9-RE). I, en relació amb la incongruència omissiva s'ha posat en relleu que la comprovació del defecte d'incongruència s'efectua entre allò que se sol·licita a la jurisdicció *-petitum-* i allò que es decideix *-part decisòria-* (veg. l'aute del 7 de setembre del 2016, recaigut en la causa 2016-12-RE). En altres termes, la congruència requereix acomodar les pretensions amb allò que es decideix i no amb els arguments adduïts per les parts, ja que aquests poden ser refusats de manera explícita o tàcita.

En aquest cas, els vicis d'incongruència i d'incoherència s'atribueixen a la sentència de la Sala Civil. Ara bé, si s'analitzen les pretensions del recurrent en apel·lació, és a dir, la proposició de prova en segona instància i que la quantia reclamada (minuta de 7.520,57 €) havia de ser inferior, ja que el batlle penal les havia taxat en una quantia inferior, cal constatar que aquestes van ser resoltes per la Sala Civil: la denegació de la proposició de prova mitjançant un aute del 3 de setembre del 2019 i mitjançant el fonament jurídic segon de la sentència ara impugnada, i la quantia de la minuta, mitjançant el fonament tercer, on s'adverteix de l'errada en confondre costes processals i honoraris professionals.

En definitiva, existeix una perfecta acomodació entre les pretensions articulades pel recurrent en apel·lació i allò resolt per la sentència de la Sala Civil, dictada el 16 de gener del 2020.

3.4. Sobre l'errada en l'aplicació del dret suposadament comesa per la Sala Civil, cal recordar que aquest Tribunal Constitucional ha declarat de manera continuada que la selecció, l'aplicació i la interpretació del dret aplicable corresponen a la jurisdicció ordinària i que el control del Tribunal Constitucional es limita a examinar que aquestes funcions de selecció, d'aplicació o d'interpretació no siguin contràries a la lògica o a la raó (veg. la sentència del 19 de desembre del 2018, recaiguda en la causa 2018-35-RE, i, la sentència del 9 de setembre del 2019, recaiguda en la causa 2019-35-RE).

Si s'analitza la disposició general primera de les normes orientadores d'aplicació establertes pel Col·legi d'Advocats d'Andorra que declara que "*Aquestes normes (fora de la condemna en costes processals esmentada en el preàmbul) tenen el caràcter de mínims obligatoris en cas d'absència de*

pacte exprés entre el client i l'advocat", no es pot considerar que l'aplicació i la interpretació del dret aplicable siguin contràries a la lògica i a la raó.

En efecte, la disposició determina que, en defecte de pacte entre client i advocat, les normes orientadores tenen el caire de mínims obligatoris; és a dir, l'advocat no pot percebre uns honoraris per sota d'allò que determinen les normes, però qui incideix en una errada d'interpretació és la representació processal del recurrent en empara, quan les interpreta com si fossin màxims obligatoris per arribar a la conclusió errònia que els honoraris professionals, en defecte de pacte, no poden superar els mínims establerts.

3.5. Les consideracions anteriors evidencien que aquest recurs d'empara presenta una manifesta absència de contingut constitucional (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional) i que no s'ha produït la vulneració al·legada del dret a la jurisdicció, establert a l'article 10 de la Constitució.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2020-11-RE interposat per la representació processal del Sr. Francesc Xavier Casas Blanch contra la sentència del 30 de maig del 2018, dictada per la Secció Civil 1 de la Batllia, i contra la sentència del 16 de gener del 2020, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.
2. Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, a la presidenta de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.
3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 19 de maig del 2020.

Dominique Rousseau Josep-D. Guàrdia Canela
President Vicepresident

Joan Manel Abril Campoy Jean-Yves Caullet
Magistrat Magistrat

